

Sygnatura akt I 1Ca 433/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 16-01-2014 r.

Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Jolanta Tembłowska

po rozpoznaniu w dniu 16-01-2014 r. w Koninie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa H. R. i K. S.

przeciwko Gminie W.

o zapłatę na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 5 sierpnia 2013r. sygn. akt IC441/12

1.Oddala apelację .

2.Zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów

zastępstwa procesowego.

/-/ Jolanta Tembłowska

Sygn. akt I 1 Ca 433/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2013 roku sygn. akt I C 441/12 Sąd Rejonowy w Turku zasądził od pozwanego Gminy W. na rzecz powodów H. R. i K. S. solidarnie kwotę 3.947,40 zł, z tym, że kwotę 1.020 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia zapłaty, kwotę 2.927,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty (punkt 1 wyroku) i zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 100 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2 wyroku).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się bezzasadna.

Ustalenia faktyczne Sądu orzekającego nie budzą żadnych wątpliwości, stąd te ustalenia - jak i wywody prawne poczynione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, Sąd odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Wbrew stanowisku apelującego, Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień, które musiałyby skutkować koniecznością zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., przy czym skarżący zarzut ten wiąże z ustaleniami Sądu Rejonowego odnośnie daty wypowiedzenia umowy zlecenia z dnia 31 grudnia 2009 roku oraz dokonaną przez ten Sąd oceną przyczyn wypowiedzenia ww. umowy.

Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy - przy ustaleniu ww. okoliczności - nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. Przede wszystkim należy podzielić utrwalony w orzecznictwie pogląd, że do naruszenia ww. przepisu mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (por. m. in. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2005 roku, sygn. III CK 314/05, Lex nr 172176). Dlatego skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. – dotyczącego zasady swobodnej oceny dowodów - wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu.

Tymczasem pozwany w treści apelacji ograniczył się jedynie do odmiennej od Sądu Rejonowego oceny, iż do wypowiedzenia umowy zlecenia doszło w dniu 19 stycznia 2012 roku (ze skutkiem na dzień 30 kwietnia 2012 roku) oraz że przyczyny, jakie pozwany wskazał przy wypowiedzeniu umowy nie uzasadniały przyznania powodowi odszkodowania w oparciu o treść art. 746 k.c., nie stawiając jednak przekonujących zarzutów, mogących stać się podstawą uznania odmiennego rozumowania Sądu I instancji za nielogiczne bądź niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a przez to wadliwe.

Sąd I instancji prawidłowo uznał, że do rozwiązania umowy zlecenia z dnia 31 grudnia 2009 roku nie doszło pismem z dnia 19 stycznia 2012 roku. Jak słusznie podkreślił Sąd orzekający, to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania – zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodów (art. 6 k.c.) – że pismo datowane na dzień 19 stycznia 2012 roku, zostało skutecznie doręczone powodowi. Wbrew twierdzeniom skarżącego, okoliczności tej nie można wywodzić z faktu, że powodowie nie pojawili się w Urzędzie Gminy w maju. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż powodowie w dostateczny sposób usprawiedliwili swoją nieobecność na dyżurze w dniu 17 maja 2012 (przy czym sąd odwoławczy w pełni podziela argumentację zeprezentowaną przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia w tym zakresie) i jednocześnie zgłosili gotowość do wykonywania swoich obowiązków. Ponadto w miesiącu maju świadczyli pomoc prawną na rzecz pozwanego, gdyż pozostawali w dyspozycji pracowników skarżącego, kontaktowali się z nimi drogą telefoniczną i mailową. Dodatkowo podnieść należy, że Wójt Gminy W. pismem z dnia 14 maja 2012 roku wyznaczył powodowi terminy dyżurów na maj 2012 roku – a więc tym samym przyjąć należy, że uznał, iż umowa z dnia 31 grudnia 2009 roku w tym miesiącu nadal obowiązywała. Pozwany nie wskazał natomiast na żadne inne okoliczności mające przemawiać za tezą, że do skutecznego wypowiedzenia umowy doszło pismem z dnia 19 stycznia 2012 roku.

W tych okolicznościach prawidłowo Sąd I instancji uznał, że do wypowiedzenia umowy zlecenia z dnia 31 grudnia 2009 roku nie doszło pismem z dnia 19 stycznia 2012 roku.

Za niezasadny należy także uznać zarzut, iż Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że przyczyny natychmiastowego wypowiedzenia ww. umowy, wskazane w piśmie z dnia 21 maja 2012 roku, nie uzasadniały przyznania odszkodowania zgodnie z art. 746 k.c. Sąd ten prawidłowo bowiem ustalił, że wypowiedzenie to nie zostało dokonane z ważnych powodów w rozumieniu art. 746 k.c. Należy zauważyć, że skarżący brak zaufania wobec powodów uzasadniał brakiem ich obecności na dyżurze w dniu 17 maja 2012 roku, gdy tymczasem z materiału dowodowego wynika, iż powodowie jeszcze w kwietniu – zgodnie z wieloletnią praktyką – ustalili dni, w których będą pełnić dyżury w siedzibie pozwanego w maju. To z uwagi na postawę skarżącego nie doszło jednak do realizacji tych planów, przy czym powodowie zgłosili gotowość do wykonywania obowiązków oraz świadczyli pomoc prawną dla pozwanego drogą mailową i telefoniczną.

Nie można natomiast zarzucać powodowi, iż nie stawili się na dyżury w dni wyznaczone jednostronnie przez Wójta Gminy W.. Powodowie w sposób logiczny i przekonujący wytłumaczyli i wykazali, dlaczego nie mogli stawić się w pierwszym ze wskazanych dni (wskazali przy tym najbliższy możliwy termin, w którym mogli się stawić), z kolei pełnienie dyżuru w następujących dniach uniemożliwił już im sam pozwany, nie dopuszczając K. S. do pełnienia dyżuru i wręczając w dniu 21 maja wypowiedzenie umowy zlecenia. Wbrew twierdzeniom apelacji, nieobecność tę należy uznać za usprawiedliwioną. To bowiem pozwany jednostronnie i niespodziewanie zmienił zasady ustalania dyżurów, które dotychczas przez okres wieloletniej współpracy ustalali – w porozumieniu z pracownikami pozwanego – powodowie. Zatem brak obecności powodów na dyżurze w dniu 17 maja 2012 roku nie można – w świetle okoliczności sprawy – uznać za ważny powód uzasadniający wypowiedzenie umowy zlecenia w rozumieniu art. 746 k.c. Brak zatem ważnego powodu wypowiedzenia zlecenia odpłatnego powoduje odpowiedzialność odszkodowawczą strony wypowiadającej umowę (art. 746 § 1 in fine i § 2 in fine k.c.).

Reasumując: apelacja pozwanego stanowi polemikę z prawidłowym stanowiskiem Sądu Rejonowego.

Wobec powyższych rozważań i z mocy art. 385 k.p.c. apelację jako bezzasadną należało oddalić.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z a § 12 § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Jolanta Tembłowska